

Нас тільки сотня з батальйону...

Дмитро Фальківський

Нас тільки сотня з батальйону.
А батальйон, розбитий вкрай,
В останнім смертному розгоні
Пливе в чужий, ворожий край.
І трупи котяться поволі,
Нестрійно лавами вперед...
Сплетуть вінок для них тополі,
Складе їм пісню очерет...
Рушниць нема...
Багнет—на днищі
Від крові чорної ріки,
І тільки вітер мертво свище
Та над рікою вітряки.
Пливуть...
Над ними синя стеля
В розбиті скроні загляда,
І б'ється, плече об шинелі.
Немов долонями, вода.
Вже труп до трупа біла піна
Зв'язала, тихо сповила...
А вдома десь—сім'я, хатина
І клаптик поля край села.
І з батальйону тільки сотня...
А решта — всі в останню путь.

Такі об'єднані й самотні
В чужий, ворожий край пливуть.
А перед ними, як раніше,
В передніх лавах, на чолі,
Труп воєнкома чорним пише
На закривавленому тлі.
І впали в синє метеори
І блиснув місяць по ріці...
На схід далекий аж до моря
Пливуть розстріляні мерці...
Нас тільки сотня...
Решту мертвих

У наступ военком повів...
Розбитих, кулями роздертих,
Німих і вірних юнаків.
А замість прапорів червоних —
Полотна крові в даль течуть.
...Нас тільки сотня з батальйону.
А решта...